

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyně JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobkyně **S. N.**, zast. Organizací pro pomoc uprchlíkům se sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 10. 2012, č. j. OAM-354/LE-BE02-HA03-2011, ve věci mezinárodní ochrany, t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně včas podanou žalobou napadla v celém rozsahu shora označené rozhodnutí žalovaného, kterým jí nebyla udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“) a domáhá se jeho zrušení.

Namítala, že v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany byla zkrácena na svých právech. Domnívá se, že žalovaný v předchozím řízení porušil ustanovení § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 3,4 a ustanovení 14a zákona o azylu. Rozhodnutí považuje za nezákonné a nepřezkoumatelné a mělo by být soudem zrušeno. V doplnění žaloby, učiněném prostřednictvím soudem ustanoveného zástupce žalobkyně uvedla, že od počátku řízení jako jeden z důvodů své současné žádosti uváděla svůj rodinný život spočívající ve více jak tříletém soužití s životním partnerem a později manželem L. S.. Pochybení žalovaného spatřuje především ve způsobu, jakým se s těmito skutečnostmi vypořádal ve smyslu příslušných ustanovení zákona o azylu. Žalobkyně je přesvědčena, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany formou doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 1 písm. d) zákona o azylu („za vážnou újmu se považuje...pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky“). Mezinárodním závazkem, který mohl být v jejím případě porušen je čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který zakotvuje právo na rodinný a soukromý život, kterou je Česká republika (dále jen ČR) vázána a která má aplikační přednost před zákonem. Dále namítá, že žalovaný při svém rozhodování vycházel ze značné části z vyjádření žalobkyně a dalších osob v řízení o správním vyhoštění a z dalšího zjišťování policie v dané věci, tyto zdroje však neoznačil jako materiály, z nichž vycházel při vydávání napadeného rozhodnutí, což považuje za pochybení. Na základě takto zjištěných informací mimo jiné žalovaný dospěl k závěru o účelovosti jednání žalobkyně a její nedůvěryhodnosti. Žalovaný tak v rozporu s ust. § 3 a § 50 správního řádu vycházel ze skutečností, které vyšly najevo v řízení o správním vyhoštění a nevycházel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu, neboť opomenul, že dne 29. 5. 2012 vydalo Ředitelství služby cizinecké policie (ŘSCP) rozhodnutí, kterým zrušilo rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 11. 1. 2011 (*správně 2012*), a to právě z důvodu, že prvoinstanční orgán nedostatečně zjistil skutkový stav věci v souvislosti s tvrzeným rodinným životem žalobkyně. V následném rozhodnutí pak Krajské ředitelství policie v Praze řízení zastavilo s ohledem na prokázaný rodinný život žalobkyně. Navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby, neboť dle jeho názoru neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobkyně, použité informace o zemi původu a na vlastní rozhodnutí, na jehož správnosti trvá. Uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem pro podání této již druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla snaha žalobkyně vyhnout se návratu do Ruska z obavy možného potrestání za žádost o azyl v zahraničí a legalizace pobytu z důvodu možnosti společného soužití na území s občanem ČR, za něhož se v průběhu řízení provdala. Žalovaný se v tomto řízení již nezabýval důvody žalobkyní uvedenými v rámci řízení o první žádosti, podané dne 13. 4. 2011, neboť žalobkyně sama uvedla, že tyto důvody pozbyly na aktuálnosti a ostatně byly předmětem posuzování v rámci první žádosti. Žalovaný setrval na správnosti svého rozhodnutí ohledně vyhodnocení všech důvodů k udělení mezinárodní ochrany, jejichž naplnění v případě žalobkyně neshledal, pečlivě a podrobně se zabýval i žalobou zpochybňovanou správností hodnocení soužití

žalobkyně s jejím partnerem, posléze i manželem panem L. S. z důvodu naplnění ustanovení o mezinárodních závazcích ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, přičemž nemá důvodu na tomto hodnocení cokoli měnit.

Za nedůvodnou označil žalobní námitku týkající se postupu žalovaného, který vycházel i ze skutečností vyšlých najevo v souběžně probíhajícím řízení o správním vyhoštění. Dle žalovaného nelze popřít, že správní orgán smí použít všechny dostupné informace k objasnění skutkového stavu, a to včetně informací a poznatků, které vyplynuly z jeho činnosti jako orgánu, který je oprávněn podle § 120a zákona o pobytu cizinců vydávat závazná stanoviska k možnosti vycestování cizince pro potřeby řízení o správním vyhoštění, což byl i případ žalobkyně. Tento postup označil za adekvátní a v souladu s principem legitimního očekávání. Žalovaný nepoužil informace, které by žalobkyně neznala či je sama neuvedla v průběhu řízení o správním vyhoštění nebo, že by její výpovědi zkreslil, nešlo o informace, které by si v otázce tvrzeného rodinného života na území ČR odporovaly s informacemi uvedenými v řízení o mezinárodní ochraně, žaloba nezpochybňuje jejich pravdivost. Žalovaný se ohradil proti tvrzení žalobkyně, že opomenul uvést, že řízení o správním vyhoštění žalobkyně zahájené v listopadu 2011, bylo zastaveno z důvodu, že byl prokázán rodinný život žalobkyně na území. Uvedl, že se jedná o zavádějící tvrzení, když v době, kdy žalovaný vydal napadené rozhodnutí (3.10.2012), nebylo ve věci řízení o správním vyhoštění pravomocně rozhodnuto (pravomocně zastaveno bylo až dne 26.10.2012). Navíc tato skutečnost nemá význam-neznamená změnu žalobou napadeného rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany. Stejně jako v napadeném rozhodnutí odkázal na judikaturu NSS – rozsudek č. j. 6 Azs 5/2010 ze dne 21.5.2010 podle kterého sloučení rodiny s občanem ČR nespadá pod důvody udělení doplňkové ochrany, neboť manželství s občanem ČR není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. V případě, že žalobkyně hodlá realizovat své právo na rodinný život na území ČR, nezbavuje ji to povinnosti dodržovat pravidla pro pobyt cizinců v ČR. Tento žalovaným učiněný závěr je v souladu nejen s vnitrostátní právní úpravou v oblasti mezinárodní ochrany, ale neporušuje ani čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalovaný v tomto směru citoval i další judikaturu NSS. Navrhl zamítnutí žaloby v celém rozsahu pro její nedůvodnost.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů. Projednal žalobu bez nařízení jednání za výslovného souhlasu žalobkyně i žalovaného v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s.

V přezkumném řízení soud ověřil následující rozhodné skutečnosti.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 10. 2001 nebyl žalobkyni udělen azyl dle §§ 12 až 14 zákona o azylu a nebyla na ni vztažena překážka vycestování podle tehdy platné právní úpravy. Proti zamítavému rozhodnutí podala žalobkyně rozklad, o němž bylo rozhodnuto dne 11. 6. 2003 jeho zamítnutím a potvrzením rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Žalobkyně v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 12. 12. 2011 uvedla, že má marijskou národnost, je křesťanského vyznání, není a nikdy nebyla členkou

žádné politické strany ani jiné organizace. Není a nebylo proti ní vedeno trestní stíhání. Z vlasti odjela v lednu 2000 z obavy z jednání členů mafie vůči své osobě, což uvedla jako důvod své první žádosti o azyl v ČR. K důvodům současné žádosti o mezinárodní ochranu uvedla, že v ČR již tři roky žije ve společné domácnosti s panem Lukášem Sedlákem. V případě návratu do vlasti se obává uvěznění za vlastizradu z důvodu dvakrát podané žádosti o azyl. V ČR pobývá již deset let, má zde spoustu přátel a pokud by se vrátila do vlasti, musela by začínat znovu. Důvody, které uváděla ve své předchozí žádosti o azyl již nejsou aktuální. Svůj zdravotní stav označila za dobrý.

Při pohovoru provedeném dne 10. 1. 2012 žalobkyně vypověděla, že z vlasti odcestovala v únoru 2000 na vlastní cestovní doklad a pozvání. Svou první žádost o azyl podala z důvodu obav z možného jednání členů mafie v Rusku, kde jimi byla nucena k prostituci a musela odevzdávat část výdělků. Nechce o tom hovořit, chce to vymazat z paměti. Její žádost byla žalovaným zamítnuta, zřejmě podala proti rozhodnutí žalobu, ale protože opustila pobytové středisko (ze strachu, že by mohla být deportována do Ruska), výsledek řízení se nedozvěděla, žádné konečné rozhodnutí neobdržela. Nyní žádá o mezinárodní ochranu proto, že má v ČR přítele L. S., s nímž sdílí společnou domácnost a chce se za něho provdat. Popsala okolnosti jejich seznámení a současného soužití, přítel ji požádal o ruku. Sdělila mu, že se vdávat nemůže, protože nemá doklady a pobývá na území ČR neoprávněně. Věděl i o tom, že jí v minulosti bylo uloženo správní vyhoštění. V roce 2001 ztratila cestovní doklad a nikde ztrátu neoznámila. Po nějaké době byla zadržena policejními orgány, bylo jí vystaveno výjezdní vízum. Na radu policistů navštívila zastupitelský úřad své země za účelem vystavení náhradního dokladu. K tomu potřebovala zaplatit poplatek 500 USD a doložit svědectví tří občanů Ruska, kteří by potvrdili její totožnost. To se jí nepodařilo, proto zůstala nadále žít na území ČR neoprávněně. Jiným způsobem se nepokusila svoji situaci vyřešit, neměla peníze a bez dokladů ji nikdo nezaměstnal. Nejdříve žila u známých, poté u přítele, o zajištění nových dokladů se již dále nepokoušela. Její matka se snažila zajistit jí doklady v Rusku, jeho vydání však bylo podmíněno její osobní přítomností. Opětovně požádala o mezinárodní ochranu z důvodu obavy z návratu do Ruska, protože by tam mohla být uvězněna za dvojí žádost o azyl v ČR. Nadále chce žít se svým přítelem, vdát se, studovat, vést normální život. Popřela jakékoliv potíže s ruskými státními orgány.

Žalobkyně doložila do spisu opis oddacího listu vystaveného dne 16. 7. 2012, kterým doložila, že se dne 13. 7. 2012 provdala za pana L. S..

Žalovaný k případu žalobkyně shromáždil informace ohledně politické, ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv v Rusku, které jsou citovány na straně 3 napadeného rozhodnutí. Dále vycházel i z výpovědí žalobkyně učiněných v řízení o správním vyhoštění z něhož bylo zjištěno, že žalobkyně byla dne 23. 11. 2011 zadržena policií ČR, neboť se zde nacházela bez platných dokladů (v říjnu 2005 jí bylo opakovaně uloženo správní vyhoštění na dobu tří let, které nerespektovala a pobývala na území ČR nadále neoprávněně). V průběhu řízení o

správním vyhoštění žalobkyně podrobněji popsala svůj vztah k českému příteli L. Sedlákoví a jejich společné soužití.

Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování vztahuje pouze na část území státu.

Soud po prostudování správního spisu s přihlédnutím k obsahu žaloby ve shodě se žalovaným konstatuje, že žalobkyně nebyla v zemi svého původu pronásledována ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu (to ostatně ani netvrdila), nebo že by mohla mít důvodnou obavu z pronásledování pro některý z důvodů uvedených v písm. b) citovaného ustanovení. Za důvod současné žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně označila obavu z návratu do vlasti z důvodu možného potrestání za žádost o azyl v zahraničí a přání žít v ČR společně s manželem, státním občanem ČR, za něhož se v průběhu řízení žádosti o mezinárodní ochranu provdala. Soud konstatuje, že výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další, když žalobkyně označené důvody podané žádosti do uvedeného výčtu nespadají. Soud po vyhodnocení situace žalobkyně a posouzení jí prezentovaných důvodů pro

udělení mezinárodní ochrany ve světle relevantních ustanovení zákona o azylu a aktuální judikatury nemohl dospět k jiným závěrům než těm, které učinil žalovaný. Soud si proto dovoluje odkázat na obsah odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí, kdy správním orgánem zjištěné, přijaté a odůvodněné závěry plně akceptuje. Pro takový postup shledal krajský soud oporu v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130 (dostupný na www.nssoud.cz), v němž se uvádí: *„Je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.“* K presentovanému důvodu postihu ze strany ruských státních orgánů za podanou žádost a azyl v zahraničí žalovaný opatřil aktuální Informace MZV ČR č. j. 102117/2012- LPTP ze dne 2. 7. 2012 a č. j. 112350/2012-LPTP ze dne 10. 8. 2012, podle kterých nehrozí navráťivším se neúspěšným žadatelům o mezinárodní ochranu v zahraničí postih ze strany ruských státních orgánů. Žalobkyně navíc zemi původu opustila před více jak deseti lety, legálně a s platnými doklady, popřela jakékoliv potíže se státními orgány své země, její obava proto není důvodná. Za hlavní důvod své žádosti žalobkyně uvedla přání žít na území ČR se svým nyní již manželem, státním občanem ČR. Soud nepovažuje za pochybení žalovaného, pokud k otázce společného soužití žalobkyně a jejího manžela vycházel i z informací a sdělení, které vyšly najevo v průběhu řízení o správním vyhoštění, a to právě s ohledem na žalovaným uvedený odkaz na ustanovení § 120a zákona o pobytu cizinců (viz výše). Žalobkyně se navíc ke společnému soužití vyjádřila v rámci svého pohovoru dne 10. 1. 2012, přičemž žalovaným učiněné závěry soud vyhodnotil jako správné, a to jak z pohledu vnitrostátní úpravy, tak i mezinárodní úpravy (nedošlo k porušení článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod) i ustálené judikatury NSS. Podle rozsudku NSS č. j. 6 Azs 5/2010 – 61 ze dne 21.5. 2010 *„Manželství se státní občankou České republiky není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Důvody pro udělení mezinárodní ochrany jsou dány zákonem o azylu a z něj je zřejmé, že mezinárodní ochrana se uděluje ze zcela jiných závažných důvodů, především z důvodů pronásledování či hrozby vážné újmy v zemi původu žadatele. Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že tím, že stěžovateli nebyla udělena doplňková ochrana, nebylo porušeno jeho právo na respektování soukromého a rodinného života, neboť stěžovateli nic nebrání v tom, aby toto své právo realizoval ve své vlasti. V případě, že stěžovatel hodlá realizovat své právo na rodinný život na území České republiky, nezbavuje jej to povinnosti dodržovat pravidla stanovená pro pobyt cizinců v České republice, přičemž i v případě, že nejsou naplněny podmínky pro udělení azylu, zákon o pobytu cizinců poskytuje možnosti legalizace pobytu na území České republiky“*. Vzhledem k výše uvedenému soudu nezbývá než zopakovat, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Z již ustálené judikatury NSS (citované i v napadeném rozhodnutí) je zřejmé, že azylové řízení nelze zneužívat k legalizaci pobytu, neboť pro takový účel obsahuje právní řád ČR jiné nástroje, konkrétně již citovaný zákon č. 326/1999 Sb. S učiněnými závěry žalovaného, že žalobkyně nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o

azylu se soud plně ztotožňuje.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobkyně shledán zákonný podklad, neboť není rodinnými příslušníky azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona.

Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu § 14 zákona o azylu). K udělení azylu z humanitárních důvodů se opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud. Lze tak jistě odkázat na rozhodnutí č. j. 2 Azs 36/2005-48 ze dne 20. 12. 2005, v němž NSS uvedl, že *„Správní orgán uděluje humanitární azyl (§ 14 zákona č. 325/1999 Sb.) v mezích svého správního uvážení; na udělení této formy azylu nemá žadatel subjektivní právo. Rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu není sice vyloučeno ze soudního přezkoumání, ale soud se rozhodnutím může zabývat jen v omezeném rozsahu, totiž z hlediska posouzení, zda v řízení nedošlo k vadám, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí (§ 78 odst. 1 s. ř. s.), tedy z hlediska dodržení práva na spravedlivý proces“*. Soud má za to, že žalovaný měl dostatek podkladů pro případné rozhodnutí ve smyslu § 14 zákona o azylu, při posuzování nevybočil z mezí stanovených zákonem a jeho rozhodnutí je v souladu i s dosavadní ustálenou judikaturou.

Doplňková ochrana je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu. Pro stručnost soud odkazuje na zákonnou citaci těchto ustanovení uvedenou v napadeném rozhodnutí. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. Žalobkyně neuvedla žádné relevantní obavy či hrozící vážnou újmu ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu pro případný návrat do vlasti. Jak je již výše uvedeno a podloženo judikaturou NSS, manželství s občanem ČR není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Žalobkyně může realizovat své právo na rodinný život na území ČR prostřednictvím institutů zákona č. 326/1999 Sb. a ne k tomu zneužívat zákon o azylu. Žalovaný dle názoru soudu odůvodnění i této části rozhodnutí věnoval dostatečný prostor a soud neshledal v jeho závěrech pochybení. Nad rámec odůvodnění rozhodnutí žalovaného soud odkazuje i na právní větu vyslovenou v rozsudku Krajského soudu v Praze č.j. 48 Az 116/2008-52 ze dne 9.7. 2009: *„Dospěje-li soud k závěru, že žalobce (neúspěšný žadatel o udělení mezinárodní ochrany) účelově tvrdí důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, mají (s přihlédnutím ke všem okolnostem případu) též charakter i shodné nebo obdobné důvody tvrzené podle § 14a zákona o azylu.“*

Soud uzavírá, že neshledal žalobou namítané vady správního řízení, které

předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, přičemž žalobkyně neuvedla v žalobě žádné podstatné důvody pro zrušení rozhodnutí žalovaného ani žádné takové skutečnosti, které by závěry rozhodnutí žalovaného zpochybnilly. Proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobkyni, která ve věci úspěch neměla. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 27. září 2013

JUDr. Ivona Šubrtová, v. r.
samosoudkyně